

N É M E T Á K O S

Haszonvágó

szereplők:

Mariann

Lívia - Mariann lánya

Aliz - Mariann lánya, korábban manikűröslány

Belovár - Aliz férje, boldog ékszerész

Mura

Hunyad - Belovár fia, orvos

Kuvik

Panziósnő, egy öreg orvos, egy árus, két autótolvaj, és mások

helyszín: ékszerüzlet a belvárosban , az ékszerész lakása
használtautó-telep a külvárosban, mellette ház
egy játszótér
folyosó a bíróságon
egy országúti motel
prosectura

tél vége

I. FELVONÁS

1.

(az ékszerésznél)
(hárman)

Aliz - (dühösen) Hadd mondjam el végre.

Belovár - (fojtottan) De én nem akarom tudni.

Aliz - Nem is sejtéd, miért vagyok itt?

Belovár - Átjöttél az üzletbe, amikor az alkalmazott ebédelni ment. Nyilván akarsz valamit.

Aliz - Ideje, hogy tisztán láss. Elhatároztam, hogy elmesélem. Akkor talán abbahagyod a kitalációidat. De készülj fel, a valóság rosszabb.

Belovár - Seherezádé....

Aliz - Két éve vagyunk házasok. Ezt igazán te akartad, és én nem bántam meg, és te nem akartál meglátni semmit. De ideje, hogy tisztán láss.. Emlékszel, mikor találkoztál velem?

Belovár - Uram, parancsol valamit?

Féregirtó - Mennyi gyönyörű kő!

Belovár - Esküvő? Évforduló?

Féregirtó - Ó,nem...nem, nem. A patkányok miatt jöttem.

Belovár - Bocsánat?...

Féregirtó - A mérget hoztam, tudja. A köveknek nem fog ártani.

Belovár - Én nem rendeltem ilyesmit.

Féregirtó - Az utca minden pincéje...patkányfészek.

Belovár - De én nem rendeltem!

Féregirtó - Kifizette a tulajdonos, akitől bérlő az üzletet. Ezt kell kiraknom, ha leenged a pincébe. Magának nem kerül pénzbe.

Aliz - Mi ez?

Féregirtó - Patkányméreg.

- Aliz - Mint a hamu. Csak csillog.
- Féregirtó - Ne is mondjon ilyet! Épp, hogy leszoktam a dohányzásról.Én hamuszínben csak ezt látom.Úgyhogy ezt ne is mondja...
- Aliz - Csak ez csillog!
- Féregirtó - Éppen egy hete.
- Belovár - Miről beszél? Itt nincsen patkány!
- Aliz - Viccelsz? A minap a kirakaton is átszaladt egy, fényes nappal. Istenverése ez, becsületszavamra, a csatorna alattunk. Patkány egy ékszerész kirakatában, a vörös bársonyon, kínos. Mondhatom szerencse, hogy nem látta senki, csak én. Kínos, kínos.
- Féregirtó - Itt sok a régi ház, sokaknak van ez a gondja. Eddig mindig hatott.
- Aliz - Mondja, nem veszélyes?
- Féregirtó - (körülnéz) Mennyi gyönyörű kő. A feleségemnek is tetszene...
- Aliz - Ne is mondja. Én egyenesen szerelmes vagyok beléjük. Sose fogom megszokni. Maga rák jegyű, igaz?
- Féregirtó - Hogy tetszik mondani? Ő sokkal fiatalabb, mint én. Olyasmi ,mint maga...
- Aliz - A rákok szeretik ennyire az ékszereket. Ha a Merkúr a nyolcas házban áll...
- Belovár - Erre van a lejárát.
(ketten)
- Aliz - A mi boldog babaházunk, igaz? Mindenki irigyli.Ékszerüzlet a belvárosi korzón, ahol csak hídárnyék a díszlet, és sirályvijjogás, meg ahogy ez a becsavarodott szél korbácsolja a partot. (Kinéz az ablakon)
- Belovár - Nehéz lesz így megszoknom téged... Mért festetted be a hajad reggel ilyen váratlanul?
- Aliz - (gúnyosan) Hirtelen rájöttem, hogy csak egy életünk van, viszont ha ez igaz, ezt az egyet én szőkén akarom leélni.
- Belovár - Azt mondják, a nők akkor festetik váratlanul új színre a hajukat, ha boldogtalanok.
- Aliz - Én boldog vagyok veled.
- Belovár - De azért még gondolsz rá, igaz?

- Aliz - Te nem bízol bennem. Butaságokat hordasz össze. Minden nap ugyanaz, dühbe lovalod magad. Vannak dolgok, amikről nem akarok beszélni.
- Belovár - Te a fiúdról beszélsz.
- Aliz - Már nem a fiúm.
- Belovár - De róla beszélsz.
- Aliz - Magamról beszélek.
- Belovár - Te sose magadról beszélsz...
- Aliz - Állandóan róla faggatsz. Fel se fogod, milyen butaságokat kérdezel...Attól félsz, hogy ő jár az eszemben, pedig gyűlölök rá gondolni. Gyűlölöm, ha eszembe jut.
- Belovár - Már megint róla beszélünk.
- Aliz - Emlékszel, mikor találkoztál velem? Akkor már szabadulni akartam tőle, de úgy tűnt, hogy sose fog változni semmi. Az a ház hivatalosan le is volt bontva. Csak feküdtünk az ágyon, és veszekedtünk, és ittunk. Én is, nemcsak ő. Vele telt el az életemből a huszonegyedik év és a huszonötödik. Úgy tűnt, hogy már nem fog változni semmi. Vagy ezt már mondtam? Amikor a férfiak már olyan sandán és nyájasan köszöngéltek, mint a fos, tudtam, mi jön. Már nem szégyelltem magam. Nem vártam semmit. Nem voltam szerelmes.
- Belovár - Egyszerűen nem értem, miért nem hagytad el.
- Aliz - Ezen nincs mit érteni. Hűséges voltam hozzá, mint a gyufához a láng. Nem haza mentem, hanem az utcára, hogy eltartsam magunkat. Ő tudta különben. És most te is tudod.
- Belovár - Nem hiszem el, hogy striheltél.
- Aliz - Én sem hiszem.
- Belovár - Szóval igaz?
- Aliz - És ha igen?
- Belovár - Ettől nem gondolom meg magam ... Azért még szeretlek.
- Aliz - Azért még elsápadtál. De akartam, hogy tudd.
- Belovár - Egy kicsit még szereted, igaz?
- Aliz - Már nem.
- Belovár - És engem, szeretsz?

Aliz - Igen.

2. (külvárosi konyha,vacsorához terítve)
(ketten)

(egy férfi a ruháját igazgatja)

Lívia - (gúnyolódik) "Édes Istenem!" Mi az, hogy "édes Istenem"? Hát nem itt vagyok neked én? Ha van Isten, édesem, mi nem vagyunk köszönőviszonyban. Itt fekszem hason a kövön, egy csupaszra kopott medvebőrön, és arra gondolok, mi lenne, ha ez a vicsorgó üres fej életre kelne, bőgne, és az arcomba marna, mint egy vénasszonyéba az idő? Ha van Isten, miért nem engedi meg ezeknek a szörnyű fogaknak ezt a viccet, hisz ez se megalázóbb, mint a többi? Sőt, néha arra gondolok, hogy az ember már mindent elért, amit az örökkévalóság adhat. Nekem például, énnekem saját poklom van és saját mennyországom, és néha-néha teljesen úgy érzem, hogy ez az egész tiszta szemfényvesztés, és tévedés lenne azt hinni, hogy nem az enyém az egész világ, az egész, ami van.

Mura - Az anyád bármelyik pillanatban beléphet.

Lívia - (gúnyosan) Vesd le végre a tragikus álarcot, a farsang már elmúlt.

Mura - Rossz a kedvem.

Lívia - Tőlem, hát tőlem igazán nem lehet rossz a kedved, vagy igen?

Mura - Vicceket gyártasz a kövérségemről. A barátaidat szórakoztatod.

Lívia - Drága vén csont. (felöltözik)

Mura - Már az is megalázó, hogy hallgatlak.

Lívia - Szedd össze magad! És ne nézz így. Már biztosan kijött a fürdőszobából.

Mura - Sose tudom, menjek vagy maradjak. Minden nap fellázadok, de még nem vette észre senki. Fojt a gallér. Izzadok. Olyan színű az arcom, mint a bomló hús. Megfulladok itt. Megvert engem az Isten, veletek vert meg. Csak nevensz rajtam, igaz?

Lívia - Nem szoktam sírni.

Mura - Milyen keserű ez a tea. Milyen régóta gyűlöllek. Úgy szeretlek, hogy az már szégyen.

Lívia - Kiskutyám. Gyere ide, édes kis kutya.

Mura - (reménytelenül) Jön . Ha elment, beszélünk. Hallod?

(hárman)

Mariann - (Belép, látszólag jókedvűen) Nos? Jól nézek ki? A szeánszra mégsem mehetek úgy, mint egy mosónő. Még elijesztem a szellemeket. Na, nem hallom?

Mura - Jól nézel ki drágám.

(Livia enni kezd)

Mariann - Miért nem nézel a szemembe soha? Miért fordulsz el mindig, ha veled beszélek? Meghíztál, rosszul nézel ki ... Kerülsz engem. Hát már nem szeretsz? Legalább válaszolj.

Mura - Erőszakos vagy.

Mariann - Lehet. Már megőrjítesz ezzel a közönyöddel. Livia, kérlek... (Livia ártatlanul figyel) Hát mit vétettem? Hát mi bajod velem? Ne fordulj el, nézz végre a szemembe!

Mura - Mit beszélsz? Még meghallják...

Mariann - (összetörve) Hát nem tetszem már?

Mura - Dehogynem.

Mariann - Azt mondd, dehogynem, és nem nézel a szemembe. Azt hiszed, mosolyogsz rám, pedig csak ostobán vigyorgsz. Milyen kínos, milyen kínos...

Mura - Megörültél. Küldd ki a lányodat...

Mariann - Hát már más tetszik, igaz? Hát nem bánom. Nem bánom, te piszkos gazember...

Mura - Vagy én fogjam be a szád?

Mariann - És ki az? Ki az a kis ribanc? Nem bánom, ha elhagysz, de annyi jár nekem, hogy odamenjek, és megnézzem magamnak

Mura - Szégyellem magam miattad. Azt hittem, nem vagy ilyen gyerekes.

Mariann - Nézz a szemembe, és beszélj!

Mura - Ne rángass. Nincs benned semmi érzés. Semmi jóézés...

Mariann - Ki az? Kikaparom a szemét...

Mura - Micsoda vásári stílus. Hát nem tudsz normálisan viselkedni?

Mariann - Tudom, hogy más után jársz, tudom. Egy nő megérzi ezt. Fiatalabb, mint én, igaz?

Mura - Nem ezen múlik. Összezavarsz. Küldd ki a lányod.

Mariann - Szégyelled magad a lányom előtt, igaz? (gúnyosan) Hát mondj valamit...
(némán állnak)

Mariann - Megcsúnyultam?

Mura -Nem.

Mariann - És az a másik... szebb, mint én? Miért hallgatsz? Hát mi baj velem?

Mura -(zavartan) Nem az a nő vagy ...

Mariann -És az a másik ...

Mura - (befogja a fülét) Ne kezd újra!
(Hátrál, hanyattesik a konyhaszékekben)

(Két aggódó női arc egy férfitest felett)

Mariann -Mehalt?

Lívia -Mehalt, merő bosszúból, a dög.

Mariann -Mekkorát esett! Jézusom! Drága!

Lívia -Ha ilyen hülye. Miért nem néz körül?

Mariann -Fogd be a szádat. Édes istenem ennek is én vagyok az oka.

Lívia - Elegem lett, hogy fogdos. És még vágjak jó pofát, mert apám helyett apám.

Mariann -Hogy beszélhetsz így? Képzeld...Csak nem te toltad oda széket?

Lívia - Ki gondolta, hogy ekkorát esik? És ha tényleg baja lett? Ha meghalt?

Mariann - Mindenről én tehetek. Szörnyű. Jézusom. Mióta apátok halott, ez a ház valóságos.... (tördeli a kezét)

Lívia -Utálom! Milyen kövér még holtában is! Körbefolyja a potroha.

Mariann -Hadd hajoljak egész közel. Úgy meglátja az ember, hogy él-e még, vagy se. Gyere, egészen ide, és nézzünk a szemébe. Szegénykém...

Lívia -Csak az én szemem tükröződik benne.

(figyelmesen nézik)
(Mura megmozdítja a kezét. A nők szétrebbenek.)

Mariann -Jobb, ha most már indulok. Most, hogy már nincs baja... látni se akarom.
Hazudik nekem....

(ketten el)

(ketten)

(hosszú csengetés)

Mura - (megpróbál feltápászkodni) Ki maga?

Kuvik - Nem akartam magára törni. De hiába csengettem. És láttam, hogy bent ég a villany. A kapu meg nyitva... Magáé az autókereskedés, itt a szomszédban?

Mura - Mért kérdi?

Kuvik - Remélem, nem rontottam el a csengőt...

Mura - Én vagyok a főnök. Mit akar?

Kuvik - Ez a Mura autókereskedés?

Mura - És, ha ez? Mura vagyok.

Kuvik - (suttog) Micsoda név! Alig láttam meg a cédulát.

Mura - Milyen cédulát?

Kuvik - A kerítésen. Hogy maga keres embert. Egy alkalmazottat, nem? Vagy nem?

Mura - Segítsen már ... Mindjárt szétesik a fejem.

Kuvik - Eredetileg sofőr vagyok. Három évig dolgoztam egy... Azt hiszem, elszakadt a nadrágja.

Mura - (leporolja magát) Hogy hívják?

Kuvik - Engem csak Kuviknak szoktak. A többi meg itt van.

Mura - Itt az áll, hogy Kubinyi. (erőlteti a szemét az olvasással)

Kuvik - Ott persze az áll. De engem mindenki csak Kuviknak hív.

Mura - Gondolom, elsőre kicsit elhanyagoltnak tűnik itt minden. Mindent egyedül csinálok. (erőlködve olvas) Szóval huszonhat éves. A rosseb, nem látok.

Kuvik - A szemüvegét keresi?

Mura - Szédülök.

Kuvik - Elesett mi? Mi ez a zene? Maga nem hallja?

Mura - A kölykök odaát, fű ég az agyuk helyén. A gyűlöletem kevés rá, hogy a házat rájuk gyűjtsam, hát inkább hallgatok. És mit dolgozott legutóbb?

Kuvik - Ha rosszul van ,jöhetek később...

- Mura - Szóval sofőr, azt mondja? A motorhoz ért, vagy nem?
- Kuvik - A sajátomat mindig magam csináltam.
- Mura - Szóval ért hozzá?
- Kuvik - (készségesen) Nem probléma.
- Mura - (a csaphoz megy, megmossa az arcát.) Szörnyű, tudja? Azt hittem, annyi kocsit adok majd el, hogy felérnek az égig, de aztán csak úgy él az ember, hogy annyi nyomot se hagy maga mögött, mint egy jégkocka egy pohár vízben. Minden tönkremegy, de egymillió év múlva úgylis felrobban a nap, és felégeti ezt az istenverte földet. Már alig várom.
- Kuvik - Festéssel van leöntve a cégtábla odakint. Tud róla?
- Mura - Errefelé az emberek gyűlölik a kereskedőket. Ha csoda folytán csak a felét eladnám, elmenekülnék. (elcsigázottan) Mit nézeget?
- Kuvik - A masinákat.
- Mura - Mi mindenféle kocsival foglalkozunk.
- Kuvik - Érttem
- Mura - Itt dolgozni kell.
- Kuvik - Érttem. Rendben lesz minden. Láttam ott kinn egy új vörös Mercedest.
- Mura - Bizományban vettem át. Egy gazdag pasasé.
- Kuvik - Érttem. Jobban van?
- Mura - Várjon meg itt. Megkeresem a feleségem, és bemutatom magát. Ő a tulajdonos.
(el)
- (ketten)
- Lívia - (belép) Hát te? Elment az eszed?
- Kuvik - Lívia? Miért nem mondod: Isten hozott?
- Lívia - Te itt akarsz dolgozni?
- Kuvik - (hintázik egy széken) Mondjuk, akarok.
- Lívia - Még hogy Isten hozott! Jobb lesz, ha elhúzol, Kuvik, de most mindjárt. Te örült vagy, csak botrányra vagy képes, mindent felforgatsz, mindent tönkretesz. Hozzád beszélek. Visszajöttél, hogy újra belőlünk élj? Mit nézel annyira ott kinn, a fenébe?
- Kuvik - Csak a várost. Sose kellett volna elmennem innen.

- Livia - (gúnyosan) Egy ingyenélő emlékirata...
- Kuvik - (gúnyosan) Hát mit ne mondjak, vakon hittem benne, hogy úgy jövök ide vissza, mint egy király, vagy sehogy. Mikor letudtam az iskolát, és elköltöztem anyámtól, egy órán át hordtam a szemétkébe mindent, amit otthagytam volna. Nem akartam, hogy bárkinek bármiről eszébe juthasson, hogy én itt éltem. És ma? Hogy itt vagyok-e, vagy sem, annyit se jelent, mint egy köpés a folyóba. És látod, most itt fogok dolgozni nálatok. Nem is örülsz? Pedig már egy szobát is kivettem a szomszéd motelben. (nevet)
- Livia - Gazember vagy, megvesztél, ha idejöttél.
- Kuvik - Csak nem megyek el ilyen rövid látogatás után?
- Livia - Nem vagy normális, esküszöm, hogy ideevett a franc. Elmegy az eszed végül neked is, mint az anyámnak
- Kuvik - Nem szeretem, hogy az anyádhoz hasonlítsz.
- Livia - Szóval elment az eszed...
- Kuvik - Most jött meg.
- (Livia el)
- Kuvik - Mondja csak, ki volt ez?
- Mura - (belép) Nem mindegy? A nevelt lányom, különben. A feleségem most nem ér rá. Már nincs is itthon. Sose ér rá.
- Kuvik - Csinos lány, egyébként. Az ilyen lányért az emberek a falon átmennének.
- Mura - Mit akar ezzel? (elmenőben) Várjon meg itt.
- Kuvik - Nyugodjon meg, engem nem érdekel. Erre mérget vehet.
(Mura el, Livia után)
(Kuvik belelapoz a könyvelésbe)

2/a

- (ketten, az udvaron, a konyha előterében)
- Belovár - (be) A Murát keresem.
- Kuvik - Jó napot. Épp elment.
- Belovár - Maga az új ember itt? Belovár vagyok. Enyém a vörös Mercedes ott kinn.
- Kuvik - Már megnéztem a kocsiját.
- Belovár - Szóval látta már. A rohadt kölykök.
- Kuvik - Átvágták a benzinvezetékét.

Belovár - Az Isten verje meg a kis rohadékokat. Mikorra tudja megcsinálni?

Kuvik - Pár nap.

Belovár - Ember, ötperces munka.

Kuvik - Egyedül vagyok, látja.

Belovár - Nekem hamarabb kell. Úgy szól a megállapodás, hogy, ha kell nekem....

Kuvik - Nem megy.

Belovár - Maga új ember. Nem ismerjük egymást. Én itt ...

Kuvik - Tudom ki maga.

Belovár - Nézze... Kell a kocsi. Oké?

Kuvik - Igyekezni fogok.

Belovár - Köszönöm. Tudtam, hogy megértjük mi egymást.

Kuvik - Talán még az is megjön.

Belovár - Mikor jöjtek?

Kuvik - Nézzen be este.

Belovár - Este nem jó. Álljon már fel, hagyja azt a rohadt kereket.

Kuvik - Küldje a feleségét, az is jó.

Belovár - Honnan tudja, hogy nős vagyok?

Kuvik - Látom a gyűrűjét.

Belovár - Tulajdonképpen ... nem szeretem, ha így mosolyog.

Kuvik - Csak jókedvű vagyok.

3.

(Az ékszerésznél gyertyák égnek)

Szoprán női hang - Hová vigyem a fényt?

Alt női hang - Hagyd itt a kisebbiket. A nagyobbat a terembe vidd. Elkapja a szél!
Mozogj! Csak be ne szarjanak.

- Szoprán női hang - Csak én be ne szarjak.
- Mezzo női hang - Látom, a társaság jól érzi magát. Vigyázz, minden médium csaló.
- Alt női hang - (dermedten) Honnét tudod?
- Mezzo női hang - De hiszen mindenki tudja.
- Alt női hang - Hagyd már ezt, az Istenit! A Kuvikról beszélek.
- Mezzo női hang - Nálunk dolgozik. (gonoszul) Sápadt vagy, Alizka...
- Alt női hang - Remélem, nem szóltál senkinek...Végülis senki nem ismeri.
- Mezzo női hang - Most teljesen olyan vagy, mint a mama. Pedig te sosem voltál szőke.
- Alt női hang - A sötétben minden nő egyforma szép.....Különben a tükör is megvakult. Rossz jel. A szeánszon úgylis minden kiderül.
- Mezzo női hang - Hozzád jöttem Aliz, nem erre a marhaságra.(kíváncsian) És most, mi lesz?
- Alt női hang - (gyertyával a tükör elé hajol) Micsoda öregasszony. A homály csak máz a pirulának. Hát nem így van? (gyertyával rávilágít)
- Mezzo női hang - Ez a pirula neked akad a torkodon. Nem érted: a Kuvik visszajött. (sötétben gyertyákkal bejönnek)
- Egy nő - (tapsol) Jaj, de izgalmas! Táncolni fog az asztal!
- (a társaság a szobán átvonul)
- Aliz - (keserűen) Vannak visszatérő álmaim. Többnyire rémálmok, és mindig úgy kezdődnek, hogy az a szemét megjelenik az életemben.
- Lívia - Mi a terved?
- Aliz - Nincs tervem.
- Lívia - Mégis, mit fogsz csinálni, ha beállít ide?
- Aliz - Fogalmam sincs.
- Lívia - Botrány lesz.
- Aliz - Mit tehetek?
- Lívia - (váratlanul) Emlékszel a papa szeretőjére?
- Aliz - Mi van vele?

- Lívia - A mama nagyon okosan kezelte. Csinálj te is úgy.
- Aliz - (fáradtan) Az egész más volt. A papa nagy szerelme, az a beképzelt liba, akiért ott akart hagyni minket, igazából egy kis ribanc volt, szerintem még pénzt is kapott a papától. Szánalmas történet, és a mama nem akart szánalmas történetekkel foglalkozni. Engem nagyon felhúzott, hogy el mert jönni a papa temetésére. És sírt! Nyilván sajnálta a kiesett jövedelmet.
- Lívia - (gyűlölködve) Ez a mama szemét pletykája. Ócska bosszú.
- Aliz - Hagyjuk már őt az Isten verje meg...! Azt mondod, legyek okos, mint a mama! Tudnád, hogy szenvedett a mama! Milyen buta vagy, milyen reménytelenül buta... (csend)
- Lívia - Mindig szégyellté engem, igaz? Te engem kurvának tartasz...
- Aliz - (keserűen mosolyog) Hogy tarthatnálak éppen én kurvának?
- Lívia - (dühvel) Annak tartasz.
- (hárman)
- Mariann - (be,gúnyosan) Máris egy jelenés? Lívia, te itt?
- Lívia - Az Alízhoz jöttem.
- Mariann - Rosszkor zavarsz. Alízka, még egy ember okvetlenül szükséges. Hazajött már a férjed? Vagy jobbat mondok : gyere te, Lívia, ha már úgyis itt vagy.
- Lívia - Nincs kedvem.
- Mariann - Lívia!
(hárman el)
(a szeánsz sejtelmes hangjai)
- (ketten)
- (Ketten beszélve jönnek, elől az apa, a fiú lemaradva, két nagy bőröndöt cipel.)
- Belovár - (ellenségesen) Igazán? Sok sikert, örülök, hogy anyádat dékánná választották. De mért kellett ezt nekem tudnom? És miért ültél az ajtó előtt? Miért nem jöttél be?
- Hunyad - (halkabban)A múltkor lett dékán. Most az egyetem rektora.(gúnyosan) És nem akartam zavarni. Láttam, társaság van nálatok.
- Belovár - Lám, lám, ha tisztességesek vagyunk, az orvosegyetem rektorai leszünk, akár azon az áron, hogy a tulajdon fiunkat elbuktatjuk a vizsgán.
- Hunyad - (mint fenn) Nem ő buktatott meg. Ráadásul anatómiából mindháromszor joggal buktam meg. Végülis joggal szégyenkezik miattam.

- Belovár - (dühödten) Miért szégyenkezik?
- Hunyad - A padlásszobába rakom a holmim, ha senkinek nincs ellenvetése. Vedd úgy, hogy hazajöttem vizsgaidőszakra.
- Belovár - Azt is mondják különben, hogy elvonókúrán voltál.
- Hunyad - Az életnek is vannak sivatagai, én éppen átlábaltam egyen.
- Belovár - Természetesen nem akarlak az anyád ellen hangolni...
- Hunyad - Miért kötünk ki mindig itt? Ha őt hallanád! Véres kézzel uralkodik az orvostudomány erkölcsstelenségein, havonta kétszer összeülteti az etikai tanácsot, ami felerészt szenilisekből áll, felerészt alkoholistákból, akik csak akkor riadnak fel az álmukból, ha megszavaznak egy felfüggesztést, és ő eléri a célját, hogy nyomot hagyjon maga mögött a világban, legalább annyit, amennyit egy macska kapar a meszelt falon.
- Belovár - Szóval tanulni fogsz? Az Isten verje meg, végre megembereled magad?
- Hunyad - Hidd el, azon leszek.
- Belovár - Ha pénz kell, csak szólj. (elmegy)
- Hunyad - Gondolom, mit érzel. Húsz évig... Igen, igen, majd szólok. (elővesz egy nagy könyvet, fennhangon tanul, miközben a fiókokat nyitogatja) A tüdőembólia kezelése, hm... általános teendők... ágynyugalom... vénabiztosítás... szükség szerint enyhe szedálás... oxigén: orrszondán át. Megfelelő indikáció esetén : gépi lélegeztetés (vakarózik) Starling-törvény... a kurva életbe, mi az a Starling-törvény?... Jobb kamrai töltőnyomás.... (Lívia jön ki a szeánszról, Hunyad elhallgat.)
- (Lívia a fiút észre nem véve egy szekrényben álmodozva Alíz bumdáit simogatja. Egyet felpróbál, és szembefordul Hunyaddal)
- Hunyad - Látom rendesen te is idegen szekrényekben keresed a szerencsédet.
- Lívia - (összerezzen) Maga kicsoda?
- Hunyad - A fiad vagyok.
- Lívia - Ne szórakozz velem.
- Hunyad - Nem te vagy az apám felesége?
- Lívia - (rebegve) Dehogy, a tulajdonos sógornője vagyok.
- Hunyad - Bravó. Én meg a fia. Hunyad, a fattyú... Te vagy akkor a Lívia?..Ha jól emlékszem.
- Lívia - Maga ismer engem?
- Hunyad - Már hallottam rólad.

- Lívia - Még nem találkoztunk. Itt lakik?
- Hunyad - Csak meghúszom magam ...pár napig.Mondjuk úgy, hogy látogatóba jöttem. Különben tegezzél nyugodtan. Az előbb már úgy is letegezted. Csak nem vagy zavarban?
- Lívia - (zavartan)Mit olvasol?
- Hunyad - Embólia. Nagyon izgalmas.
Lívia - (mint fenn) Igen... Még nem olvastam. És ki a gyilkos?
- Hunyad - A klasszikus hármas.
- Lívia - Tessék?
- Hunyad - A vér pangása, az érfalkárosodás... Alighanem a ház ura közeledik. Most búcsút veszünk. Irány a padlás. (Hunyad el)
- (ketten)
- Belovár - (belép) Hát te? Az Alizkánál jártál?
- Lívia - Nem is tudod, kivel találkoztam...
- Belovár - (rosszkedvűen) Te alighanem az én szégyenemmel találkoztál.
- Lívia - És miért hívják Hunyadnak?
- Belovár - Az anyja nevét viseli.
- Lívia - Sosem láttam még.
- Belovár - Én se sokszor.
- Lívia - Mivel foglalkozik?
- Belovár - Szélhámós. Ez persze tetszik neked.
- Lívia - Miért gondolod?
- Belovár - A nővéred?
- Lívia - Bent van a szeánszon. Nevetséges... az egész, de anyám odavan érte, ez persze az Aliz hatása...
- Belovár - Mindegy, úgyis régóta akartam beszélni veled.
- Lívia - Róla akarsz beszélni? Figyelmeztetek, nálunk otthon ő a kedvenc, csak róla hallok, csak ő a példakép. Vagy te is a lelkemre akarsz hatni? Essünk túl rajta.

- Belovár - Állást akarok neked az üzletben ajánlani. Még egy emberre volna szükségem, aki a vevőkkel foglalkozik. Legjobb, ha családtag. Rád gondoltam.
- Lívia - Értem. Nem lenne jobb, ha az Aliz csinálja?
- Belovár eldobott - Végülis egy éve csak a lábad lógatod. Sodródsz ide-oda, mint egy papírzsebkendő. (hallgatnak) Valamit mondani szeretnél?
- Lívia - Azt hittem mást akarsz.
- Belovár - Mi mást? Ne rágd a körmöd.
- Lívia - (kihívóan) Hát tudom én? Nem gondolok semmire...Attól félttem, hogy udvarolni akarsz. Már éppen azon gondolkodtam, hogy szereljelek le, hogy meg ne sértődj.
- Belovár - Miért akarnék udvarolni?
- Lívia - (gyűlölködve) Úristen...te aztán nem vagy valami kedves! Hát éppen miért ne akarnál? Ezek szerint csúf vagyok, a csúnyácska kishúg...
- Belovár - Megörültél? Nagyon szép vagy.
- Lívia - Tudod, nekem igazából nincs semmi önbizalmam.
- Belovár - Neked?
- Lívia - Csak vicceltem. (kihívóan) Az álláson még gondolkodom. Mióta az iskolát abbahagytam, jobban érzem magam, hogy nem kell sehova se járni. (hallgatnak) Nem is tudtam, hogy téged is érdekelnek a szeánszok.
- Belovár - Az Aliz akarta.
- Lívia - Mindent csak az Aliz akar, mi?
- Belovár - Az ördög vigye a pokolba a szeánszokat. Én meg még vágjak jó pofát ehhez az egetverő ostobasághoz Milyen erőszakosak a nők! Milyen erőszakosak! A rohadt élet...
- Lívia - Ne káromkodj, kérlek.(Bizalmasan) Én is nő vagyok.....
- Belovár - És beereszteni ezt a sok hülyét a házba.

(A társaság kitódul,kigyullad a fény. Mindenki zavarban van.)

- Mariann - (menti a helyzetet) A médium fáradt. A médium indiszponált! Hát talán legközelebb több szerencsénk lesz...
(a társaság búcsúzik)

(az ékszerészlakás ajtajában, az üzlet mögött)

(Alíz ajtót nyit a hosszú csengetésre)

- Kuvik - Meg sem leptelek?
- Aliz - Rossz sejtésem volt, az biztos. (be akarja csukni az ajtót)
- Kuvik - A pokolba kívánsz, mi? Hallgatsz? (az ajtórésbe teszi a lábát)
- Aliz - Hát tudod, a pokolba kívántalak.
- Kuvik - És most?
- Aliz - Mért nem maradtál, ahol eddig voltál?
- Kuvik - Nem volt nyugtom egy percre se. Azt hittem már, megbolondultam.
- Aliz - Én kibírtam.
- Kuvik - Nem is szeretted. Hallgatsz, igaz?
- Aliz - Jobban, mint te engem valaha. Nem is érted, miről beszélek. Miért jöttél?
- Kuvik - Mondjuk úgy: annyira vágytam utánad.
- Aliz - Megőrülök. Te ilyeneket is tudsz mondani? Menj el.
- Kuvik - Nem tudok.
- Aliz - Most hogyan legyen?
- Kuvik - Nem tudom.
- Aliz - Már elfelejtettelek.
- Kuvik - Nem hiszem.
- Aliz - (sírva fakad) Az Isten verje meg, eredj innen. Már elfelejtettelek volna.
- Kuvik - Nézz a szemembe.
- Aliz - Könyörgöm, hagyjál nyugtot nekem. (sírva áll)
(Kuvik dühösen belerúg az ajtóba,el)

(ketten)

- Belovár - (kijön) Mire gondolsz most, édes?
- Aliz - (összerezzen) Kettőnkre gondoltam éppen. Tényleg szeretsz engem? De igazán?
- Belovár - Hát nem tudod!
- Aliz - Csak tudni akartam.
- Belovár - Elmondom, ahányszor akarod. Nem bízol kettőnkben?
- Aliz - De igen. Hogyne.
- Belovár - Tudom, hogy kétszer annyi idős vagyok, mint te.
- Aliz - Csak majdnem. (nevet)
- Belovár - Valami baj van?
- Aliz - Mi baj lenne? Olyan mulatságos vagy, ha így aggódsz. Mint egy kisgyerek. Nem megy el a mama.
- Belovár - Más vagy mostanában.
- Aliz - Szeretsz annyira, ha egyszer kérném, akár le is mondanál rólam? Elengednél?
- Belovár - El akarsz hagyni?
- Aliz - Csak kérdeztem.
- Belovár - De miért?
- Aliz - Hogy lássam, szeretsz-e.
- Belovár - Olyan boldog vagyok veled!(megöleli)
- Aliz - Megfázunk idekint. (kibújik az ölelésből)

4.

- (egy külvárosi konyhában, ketten)
- Mura - (zavartan) Igen?
- Mariann - Szabad? Vagy zavarlak?
- Mura - (mint fenn) Sose zavarasz.
- Mariann - (szintén zavartan, másról beszél)Míg a férjem élt, ezt a konyhát alig használtuk. Mindenki a szobájában evett egyedül. A Lívia viszont mindig

itt üldögélt. Míg kislány volt, szeretett egyedül lenni, és csak sokára vettük észre, hogy titokban sokat eszik, hogy aztán kihányja. (Csend) Csúnyán váltunk el egymástól. Azért jöttem, mert reggel óta nem is láttalak. Azért jöttem, mert egy hete már nem beszélgetsz velem.

Mura - Most se jut eszembe semmi

Mariann - Kerülsz engem?

Mura - Csak fáradt vagyok, csillagom! Édes, nekem sosincs kedvem beszélgetni, beszélgetni, miről? Mikor itt sose történik semmi. A legnagyobb esemény, hogy az ékszerész fia tegnap hazaérkezett, vagy hogy a szupermarket kirakatát egy hete összetörték.

Mariann - (kiszórtatva) Látod, mégis csak beszélgetünk. Különben az ékszerész fiát én mondtam el neked.

Mura - (rosszkedvűen) Most már ketten fogják sürgetni a kocsit, gondolom. Nem tudom eladni. Pont egy hónapja, hogy itt áll.

Mariann - (zavartan másról beszél) Medikus volt, kicsapták az egyetemről. Éjszakánként mindenféle kísérleteket végzett, állatokon. Remélem, csak döglöttéken. Mondd, szeretsz még?

Mura -Hogyne szeretnék. Milyen buta kérdés... Kérsz bort? (elfordul)

Mariann -Olyan fagyos voltam ma veled! Szörnyen szégyellem magam... Megbocsátasz?

Mura -Tudod, hogy én mindig megbocsátok.

Mariann - (szenvedélyesen megcsókolja) Édes mackóm...

Mura -Biztos Istennek képzelte magát.

Mariann - Kicsoda, drágám?

Mura -Szárnyakat operált a békákra, gondolom!

Mariann - Csókolj meg, kérlek.

Mura - Mindenki jár itt...

Mariann - Majd odafenn. Feljössz?

Mura - Persze, persze.

(Mariann el)

(Mura lépteiket hallva az árnyékba húzódik)

(hárman)

Aliz - A férjem küldött a kocsióért. Megjött a mostohafiam, és neki szánja. Vagyis

mégsem adja el.

Kuvik - Valami baj van az adagolóval is.

Aliz - Majd elviszem egy szerelőhöz...

Kuvik - Miért vagy ilyen hideg?

Aliz - Ezt felejtse el. Én tényleg a kocsiért jöttem.

Kuvik - Azt hiszed, elhiszem?

Aliz - (fagyosan) Azt hiszel, amit akarsz. Szóval az adagoló.

Kuvik - Olaj cseppent a cipődre. Várj, míg letörlöm.

Aliz - Majd én.

Kuvik - Itt minden piszkos. Hagyd nekem. Gyönyörű cipő.
(Megsimogatja a lány lábát. A lány megremegek.)

Kuvik - (halkan) Megoldanánk, hogy minden a tiéd legyen. Kigondoltam mindent. Szép gazdag özvegy...

Aliz - Jobb, ha elmegyek. (sarkon fordul és elsiet)

(Kuvik hátrafordul, és Murával találja magát szemközt. Egy pillanatnyi döbbsent csend)

(ketten)

Mura - Nem hallottam semmit.

Kuvik - Hozzám szólsz?

Mura - A kaput jöttem bezárni.

Kuvik - Magadban beszélsz?

Mura - Most akkor bezárom a kaput.

Kuvik - (fenyegetően) Ne siess úgy.

Mura - (fakó hangon) Nem mondom el senkinek.

Kuvik - De elmondod.

Mura - Esküszöm.

Kuvik - Nem vagy te olyan.

Mura - Mindent elfelejtetek.

Kuvik - (megmarkolja Mura állát, suttogva) Mindjárt szaladsz, hogy elmondhasd az ékszerésznek.

Mura - (kiszáradt torokkal) Te becsavarodtál. Nem vagy normális.

Kuvik - (gyűlölettel) Nem fogod elrontani...

Mura - Ha bajom esik, nem éled túl...

Kuvik - Ha bajod esik, azt te nem éled túl.

Mura - (rémülten könyörög, a falhoz szorítva) Az Isten verje meg, hát mit akarsz? Nem láttam semmit! Nem hallottam semmit! Itt se voltam. Nyúzzátok meg az ékszerészt, és egyétek meg, mi dolgom velem? Hallgatok, ígérem, haljak meg ...!

Kuvik - (egy szerszámot ragad) Hazudsz, te mocskok.

Mura - (fuldoklik) Sose...

Kuvik - (hisztérikusan) Ne tegyél keresztbe nekem, mert megöllek. Hallottál? Hová mész? Nem merj semmit se csinálni, különben... Állj meg, szemét. (felé üt egy szerszámmal)

Mura - (ordít a fájdalomtól)

Kuvik - Hát most... csupa fül vagy.
(Kuvik reszketve kihátrál, Mura nyöszörögve összegörnyed.)

(Aliz berohan az utcáról, zsebkendőjével kötözi Mura fülét, Lívia kisétál a házból, megáll fölöttük és nézi őket)

(Mura ellöki őt, és a házba támoanyag)

(ketten)

Lívia - Becsavarodott mind a kettő!

Aliz - Hallgatóztál, mi? Nem baj, nem baj...Megszöknék, szívem szerint.

Lívia - Aki olyan szerelmes tud lenni, mint te? Ki higgye el?(a körmét rágja)

Aliz - Nem jók ezek, csak a bajnak. (a véres kendőjét mossa)

Lívia - Minek cirkuszoszni? Ha egyszer jó volt velük...
Otthon mindenki csak téged irigyel. Boldog házasság, gazdag férj. Hogy irigyellek!

Aliz - Egész életemben csak olyannal jöttem ki jól, akit le se szartam.

Lívia - Milyen szép ez a gyűrűd...! Még sose láttam rajtad. Most kaptad tőle? Persze, melyiktől?

Aliz - A kurva életbe minden férfivel. A kurva életbe! Te meg ne állj itt, és ne nézz így.

(ketten el)

(hárman be)

- Hunyad - Vissza lehetett volna varrni, ha megtalálja... Ajánljak egy jó plasztikást?
- Mura - Csak nem fogom a fűben a fületem keresgéljni?
- Hunyad - Befejeztük, Mura úr. A kötés szilárdan áll, ne piszkálja. (gúnyosan)
Jólesik, hogy ennyire bíznak bennem, hogy idehívtak, de azért egy orvosnak is mutassa meg
- .Mura - Úgy érzem magam, mint aki álmodik...
- Hunyad - (gúnyosan) Akár szomorú, akár nagyszerű, az ember többnyire így van ezzel.
- Mariann - Szegénykém... kicsi mackóm... (a kötést igazgatja)
- Mura - (majdnem sírva) Bocsáss meg nekem...
- Mariann - (duruzsol) Nincs mit megbocsátani.
- Mura - (Mariann ölébe hajtja a fejét) Mostanában nyomasztó álmaim voltak, szörnyűek. Ez talán csak egy újabb figyelmeztetés...Hidd el, nem vagyok babonás. Véres az ingem...Itt valahol csepeg a víz. Milyen kísérteties.
- .Mariann - (suttog) Ne gondoldj semmire.
- Hunyad - (nevet)Maga reszket... Ugye , nem fog elájulni?
- Mariann - Az Isten verje meg, mit beszél? Nem lát a szemétől? Hajtsd ide a fejed.
- Hunyad - Egy évet dolgoztam a balesetin ,(Mura reflexeit vizsgálja)és tudja, mikor az élet a sötétség fenekén lapul, mint a béka, és az életjelet csak ritka buborékban kapja el az ember... nohát, még akkor is félnek.(látja, hogy nem figyelnek rá)
Szóval, jobb, ha látja majd egy orvos is. Jobbulást. (el)
- Mariann - Borzalmas kölyök. Nem is tudom, miért küldte az apja igazán, a kocsióért, vagy az Alíz után...
- Mura - De fáj! Legalább sajnálj!
- Mariann - Édes mackóm!(szenvedélyesen megöleli)Nem meséled el, hogy történt igazán ez a dolog a füleddel? Ezt a históriát az üvegcserepekkel még a kölyök se hitte...
- Mura - (nyöszörög) Hagyj békén, kérlek.

5.

(az autótelepen)

(a férfi egy fára tekert ronggyal felmos, a lány belép a lépcsőre ülve dohányzik)

Kuvik - Hogy vagy?

Alíz - Rosszul.

Kuvik - Mitől félsz?

Alíz - Minden reménytelen. Téged szeretlek, őt sajnálom. Sose ártanék neki. És sose engedném, hogy te árts neki. Meghalna, ha elhagynám, az szentség. De ha elhagyom is, mi lesz? Én túl jól ismerem a nyomorúságot, nem bírnám ki többet. Ha látnám, mi lesz utána! Megőrültél ,az biztos, és engem is megőrjítettél. Minden összevissza van ezen a rohadt világon. Mi legyen, Istenem?

Kuvik - A kezed se kell mozdítanod, egy szót se kell szólnod.

Alíz - Ha tudnád, hogy félek.

Kuvik - Hát nem érdemelted ki végre a szerencsét?

Alíz - Maradjon minden, ahogy van.

Kuvik - Öregasszony leszel, ha kivárod, míg meghal.

Alíz - És ha úgy van?

Kuvik - Te kivárhatod, de én nem fogom.

Alíz - (dermedten) El akarsz hagyni?

Kuvik - Nem bírom így tovább.

Alíz - Csak zsarolsz, nem is szeretsz.

Kuvik - A kötelet is kockáztatnám. Szeret így még valaki?

Alíz - Túl nagy a kockázat.

Kuvik - Csak egyszer az életben, és utána olyan lesz minden, mint egy álom.

Alíz - (sápadtan) Hát aztán hogyan akarod?

Kuvik - Nem kell tudnod semmiről.

Alíz - De akarom tudni.

Kuvik - (sokára) Ma viszi el a kocsit, és én gallyra tettem a féket. Senki nem látott semmit,

senki nem fog tudni semmit. Megy haza a völgybe a Szent Sebestyén utcába, de itt fenn a kanyarban a folyóba zuhan.

- Alíz - Szörnyű.
- Kuvik - Hallgass. Menj moziba. Menj vásárolni. Menj, foglalkozz mással, eredj, ez az én dolgom, felejts el mindent, ne gondolj semmire, azt se bánom, ha egy napra még engem is elfelejtesz.
- Alíz - Csak lennének túl.
- Kuvik - A csikket a vödörbe, kérlek.
- Alíz - Holnap hívlak. Tisztára hányingerem lett. Talán álmodom én ezt az egészet. De jó, hogy itt vagy velem. Én már nem tudok gondolkodni, mi lenne velünk, ha te se tudnál! Holnap hívj, vagy jobb, ha hívlak én?
- Kuvik - Jobban lettél? Hogy vagy, szívem?
- Alíz - Rosszul. (el)

6.

(egy külvárosi konyhában, ketten)

- Mura -(fekvőtámaszokat próbál csinálni) Negyvenkilenc éves vagyok, de már rettenetesen öregnek és elhasználtként érzem magam, minden szokásom divatjamúltnak tűnik, és bizonytalanság tölt el, ha fiatalok között vagyok. Azt hiszem, gyakran szörnyen mesterkéltem vagyok, néha pedig attól félek, hogy unalmassá váltam, de a legszörnyebb, hogy néha dermedt fáradtság fog el a pusztán gondolatra is, hogy kilépjek hazulról, és hadakozni kezdek mindenkivel. Miért is kell örökké hadakozni?
- Lívia - Anyám kér, menj fel hozzá.
- Mura - (nyög, kis ollóval a bajszát nyírja) Még ez is.
- Lívia - (szórakozottan) Nyilván szerelmes beléd.
- Mura - Én viszont téged szeretlek.
- Lívia - Ha szerelemről beszélsz nekem, úgy érzem magam, mint aki moziban ül, valahogy egyszerre minden olyan mentes lesz a valóságtól, minden olyan közömbös lesz és unalmas, hogy fogalmam sincs, mit tudnék válaszolni.
- Mura - (piperkőc módon fészülködik) Mióta téged megismertelek, dologtalanul élek. Nem találom a helyem, semmit se csinállok, közben az üzlet dögvészen van. Tíz év óta annyi jelzalogot vettünk fel, hogy elsüllyedne alatta az egész föld. Anyád semmivel se törődik, semmi se érdekli, mint aki moziban nézi, hogy zuhanunk a csődbe. Valami módon ez csak engem érdekel. Esküszöm, tíz körömmel próbállok megkapaszkodni ebben a rohadt világban, éjszakánként izzadságban úszva ébredem fel, és ki akar esni a szívem. Úgy érzem magam, mint aki a víz alá költözött. Jobb lenne, ha elmennél hazulról. Úgy élünk, mint a piócák. Nem szeretem az anyádat.

- Lívia - Ti mind erőlködtök, meg vágyakoztok. Minek annyit erőlködni?
- Mura - Ezt hallgasd meg: az utolsó dolgot találtam ki amit még lehet. Ellopom az ékszerész kocsiját. Az itt most a legjobb kocsi. Egy hete ez jár a fejemben. De ma este elviszem. sötétedés után. Délután már kiütöttem a lámpát a kapu felett. Senki se fog meglátni, senki. És biztos helyre rakom, jó időre.
- Lívia - Szenvedélyes ember.
- Mura - Valaha büszkén gondoltam arra, ki vagyok én, és mire vittem vagy, ha ez talán túlzás is, legalább elégedetten. Ma pedig minden, ami egyáltalán eszembe jut, jelentéktelennek látszik és feleslegesnek. Szégyellem az egészszet.(a cipőjére köp, hogy kitisztítsa)
- Lívia - És ez baj?
- Mura - ... Valaki jár kinn.
- (odakinn,ketten)
- Belovár - Látja, hogy gomolyog a leheletünk? Hideg van. Jó estét. Hogy összerezzenet.
- Mura - Megijesztett.
- Belovár - A kocsimért jöttem. Mégsem adom el. A fiamnak szánom.
- Mura - Sajnálom.
- Belovár - Mi van megint?
- Mura - A kölykök ... bemásztak. Elvágták a benzinvezetékét...
- Belovár - Azóta nem nyúlt hozzá senki? Az ördögbe...
- Mura - Mondja ...
- Belovár - Igen?
- Mura - Nem ismer egy embert, aki Kuviknak hívja magát?
- Belovár - Mi van vele?
- Mura - Hát ismeri?
- Belovár - És ha igen?
- Mura - Hát, nem is tudom. Mondja, bízik a feleségében?
- Belovár - Megőrült?
- Mura - (zavartan) Tudja, milyenek a nők. (váratlanul) Egyszer úgyis mindenkiért

eljön az ördög, és vége lesz.

- Belovár - Mondja, mi történt a fülével?
Mura - (gúnyosan) Rácsuktam az ajtót.
Belovár - (rettenetesen nevet)
Mura - (gyűlölettel) Ne nevéssen. Még ma hazaviszem a kocsiját.

(VÉGE AZ ELSŐ FELVONÁSNAK)

II . FELVONÁS

1.

(egy motelszobában, ketten)

- Kuvik - Ha meghalt, hát meghalt, nincs visszaút.
Alíz - Keresni fogják.
Kuvik - Senkinek nem hiányzik.
Alíz - Keresi majd anyám.
Kuvik - Ő a legkevésbé.
Alíz - Szegény Mura. Anyám szerette.
Kuvik - De megoldva semmi nincs.
Alíz - Miről beszélsz?
Kuvik - Az ékszerész még él.
Alíz - Sose tenném.
Kuvik - Sose derül ki.
Alíz - Kérdezgetni fognak.
Kuvik - Hát majd hazudsz.
Alíz - Ő a férjem.
Kuvik - És az... mit jelent?
Alíz - Rendes velem.
Kuvik - Mitől rendes?

- Alíz - Csak a kedvem lesi mindig.
- Kuvik - Mégis engem szeretsz.
- Alíz - Ha szeretlek, hát szeretlek, ő soha nem tudja meg .
- Kuvik - Neked kell megtenned, én nem jutok hozzá.
- Alíz - Mikor ...?Én nem tudok ilyet csinálni.
- Kuvik - Egy ágyban alszol vele.
- Alíz - De mi a szentségért tenném?Mért lennék rossz vele?
- Kuvik - Hogy boldog lehess.
- Alíz - Sose tenném.
- Kuvik - Jól van már, látom, elszántad magad
- Alíz - Neki pénze van, de téged meg szeretlek. Hol az igazság?
- Kuvik - Nekünk van igazunk, ez holtbiztos.
- Alíz - Félek.
- Kuvik - Ha gondoltál rá, félig meg is tetted.
- Alíz - Szűzanyám, hogyan legyen?
- Kuvik - Most már csak meg kell csinálni, ha elszántad magad.
- Alíz - De én sehova nem akarok elmenni innen,hova is mennénk? A rohadt életbe, nem tudok gondolkozni.
- Kuvik - Miért nézel?
- Alíz - Sose szeretett így engem senki, mint te.

2.

(szeánsz az ékszerésznél, kintről társaság zaja)
(ketten)

- Belovár - Hazudsz!
- Lívia - Az orrodig se látsz?
- Belovár - Ha igazat mondanál, nem félnél a szemembe nézni, tehát hazudsz.

- Lívia - Persze, hát hazudok.Ő meg egy anyyalka, igaz? Nem a volt fiúja jött vissza, nem állt be hozzánk dolgozni , nem találkoznak se gyakran, se soha, én pedig süket vagyok, és vak. Olyan szerelmes az Alíz, hogy az szentség, nálunk eszi a rosseb mindig, csak bámulják egymást, mint aki sose látott embert.Vagy tegnap is, az Alíz egy szót se szól, csak az ágyon fekszik nálam, csak bőgött, és veszekedett az egész világgal...Persze, ha itthonról nem hiányzik...
- Belovár - Ha tudnám, hogy igazat beszélsz ... Éjszaka, mikor könny szökik a szemembe az álmoságtól, itt terem mellettem a lidércem, és őket látom együtt. Piszkos ügy. Ha igazat beszélsz...
- Lívia - Mit mondjak még, mit szeretnél hallani?
- Belovár - Úgyse így van, tudom, nevetek az egészen... Ó, a rohadt ribanc!

(A szeánsz)

(A hátsó ajtó kitárul. A fényes helyiségből társaság indul feljűk)

- Mariann - Szóval, itt bújkáltok? Esküszöm, mint a lövöldözés...
- Alíz - Valami eldőlt?
- Mariann - Már csak téged vártunk, édes ékszerészünk! A férjemet idézzük meg. És új a médium...!(sejtelmesen) Te is ismered.

(Hunyad kényszeredetten mosolyog)

- Lívia - (súgva) Siess, a mama rosszkedvű. A palija szó nélkül lelépett.
- Mariann - Alig emlékszem a férjemre, a lányaim sem emlékeznek rá.
- Hunyad - Mindenki fogja meg a másik kezét!
- Mariann - Csak arra emlékszem, hogy szeles napokra vattát dugott a fülébe, és végtelen átéléssel zongorázott szomorkás dalokat vasárnap délutánonként. Én rettenetesen unatkoztam.
- Lívia - Én arra is emlékszem, hogy kecskeszakálla volt egy ideig. Az jól állt neki.
- Belovár maga - (dermedten a feleségét nézi) Mariann, én néha már azt hiszem, hogy csak játszik velünk. Szeret szerepelni.(nevet)
- Mariann - Igaza van, nem hiszünk se Istenben, se emberben! Látja, én szeánszokat rendezek, a Lívia éjjel jár haza, az Alíz pedig festi a haját. Mondja ékszerész úr, hajszímben is a hamisat szereti? (gúnyosan mosolyog, Lívia nevet)

Alíz - Hogy nem unja!

Kuvik - Miről beszélsz?

Alíz - Addig bámul rád, míg te is beállsz a sorba, azt a hegedűt kapod a zenekarban, amit
amit ő ad neked.

Kuvik - Dehát kiről beszélsz?

Alíz - Vajon kiről?

Kuvik - A húgodról?

Alíz - Milyen találékony vagy.

Kuvik - Hát erre nem is tudok mit felelni. Még életemben nem gondoltam rá, mint nőre.
(leülnek)

Mariann- (tapsol) Mindenki leül végre? A villanyt le kell oltani.

Alíz - (ingerült gúnnyal suttog) Máris a csapdájába estél. Ha tudnád, hány elődöd volt...

Kuvik - Ne légy gonosz. Te és más nők csak azért törtök pálcát felette, mert egyetlen
bűne van, hogy szép. Erről pedig nem tehet.

Mariann- Teljes csendet kérek! Különben: képzeld, én a halálom után gyík
leszek.Hát nem különös? Egy hete tudtam meg. Hát nem különös? Nem bírok
hozzászokni a gondolathoz.

Belovár- (zajjal hátratulja a székét) Ki kell mennem. Egészen elöntött a víz.

Mariann- Megvárjunk?

Belovár- Ne várjatok rám. (el)

Mariann- (maró gúnnyal) Pedig a lóverseny mára bezárt.

Alíz - (Kuviknak) Milyen naiv vagy, Istenem!

Hunyad- (dühödten hátralöki a székét) Vége! A szeánsznak vége, az asztal nem mozdul.
(elrohan)

Mariann- (felgyújtja a villanyt) Menjünk haza.Most mit szóltok ? Megismernétek, ha gyík
volnék?Pedig ez tudományos...

Livia - Ez volt az a híres médium?Ez?Hihetetlen...Ez egy kókler.
(Belovárnak,gúnyosan)Különben is, idegen fiókokban keresi a szerencsését, láttam...

(Mind elmennek egymás után)

(Egy széken világos nyári ruhában Mura ül, senki nem látja és szomorúan nézi őket)

(ketten)

- Belovár - Fáradt vagyok.
- Alíz - Gazdag ember vagy. A gazdagoknak a pénzüknél csak a gondjuk több. Sajnálak. (nevet)
- Belovár - Hetek óta nézlek. Egyszer csak elhagysz majd , mint a füst a cigarettát.
- Alíz - Butaságokat beszélsz.Beszélgessünk másról. Valami vidámabbról.
- Belovár - Mi nem beszélgetünk. Mi nem is halljuk egymást.
- Alíz - Ugyan , szívem. Hogy mondhatasz ilyet?
- Belovár - Mondd csak Alízka, nem titkolsz előlem valamit?
- Alíz - Magánügyek vannak, titkok nincsenek.
- Belovár - Pedig ezt beszélük...
- Alíz - Mindenki hazudik.
- Belovár - Nem kérek.
- Alíz - A kedvemért.
- Belovár - Kicsike ...
- Alíz - Finomat főztem?
- Belovár - Segíts.
- Alíz - (dermedten nézi) Megmérgeztelek. Igen. Mire tízig számolok, halott vagy.
- Belovár - (haldoklik) Miért? Az Isten verje meg, szeretlek.
- Alíz - Bassza meg, ne beszélj így.
- Belovár - Miért?
- Alíz - (gyűlölettel)Hogy lehet egy ember ennyire értetlen? Hát hogy lehet, hogy egy férfit csak az érzelmei irányítanak?
- Belovár - Segíts rajtam.

- Alíz - Ötig számolok.
- Belovár - Mindenem a tiéd. Az Isten verje meg, minek halok meg?(később)Félek, ne menj el
- .Alíz - Vége. (halálra válva) Megkeresem őt, és elmondom a jó hírt neki.

3. (az autótelep közelében, ketten)

- I. Tolvaj - Mennyi varjú. Leszakadt az ég, és a földre ültek.
- II. Tolvaj - Valamit csillog a víz alatt... Hogy a szentség! Én nem megyek közelebb.
- I. Tolvaj - Egy kocsi, vagy mi?
- II. Tolvaj - De ott mellette...!
- I. Tolvaj - Az autókereskedő! A seggfej, így meghalni!
- II. Tolvaj - Te hogy bírod nézni?(elfordul) Most mi szóljunk a rendőröknek?
- I. Tolvaj - Megvesztél? Hogyha eltűnt, a teleppel senki se törődik. A kapu felett a lámpa se ég...
- II. Tolvaj - Igen, csak ott a fiú, aki Amerikából jött meg.
- I: Tolvaj - Csak a két kis kurván jár az esze. Gyere, húzzuk jobban a vízbe.A hínáron túlra....
- II. Tolvaj - Én nem nézem meg még egyszer... Tűnjünk innen.
- I. Tolvaj (ketten el) - Rohadt varjak.

4./a

(a motelszobában, ketten)

- Alíz - Ne mondja ezt! Tudom, hogy itt lakik. Tegnap itt voltam vele.
- Panziósnő - (ágyneműt húz) Nem lehet. Hát hova gondol, hogy lehetne? Hová lenne a világ, ha mindent lehetne?
- Alíz - Megmondom én, hogy lehet. Igen egyszerűen lehet. Bemegyek, és megvárom idebenn. Fogja, ennyit csak megér magának?
- Panziósnő - Nem, szó se lehet róla. Mit képzelsz maga az én tisztességemről?
- Alíz - A tisztesség, a tisztesség, erre nem gondoltam valóban. Az anyyi, hogy még ennyi.

Ne rontsa el a meglepetést.

Panziósnő - (gúnyosan) Micsoda szenvedélyes lány, micsoda szenvedélyes! Hát nem bánom, ha már ilyen szenvedélyes.

(Odakinn pénzt dob egy zenegépbe, és nekilát takarítani. El)
(Alíz női nevetést hallva, kinéz, majd sápadtan a háttérbe húzódik)
(Kuvik és Lívia be)

(hárman)

Lívia - Havazni fog, látod? Télvégi hóvihar... Én félek ám a vihartól. Olyan hideg lesz, hogy még a szivárvány is a földhöz fagy. (nevetgél)

Kuvik - Húzd be a függönyt.(gúnyosan) Még valaki meglát, és oda a becsület. Ez egy rosszhírű hely.

Lívia - Az én becsületedem! Már régen meghúzták utána a lélekharangot. Bimm-bamm. Bimm-bamm. Mintha azt mondtad volna, hogy félénk vagy.

Kuvik - Én örülten félénk vagyok. Abnormálisan félénk. Sose mertelek volna megszólítani. Én egész egyszerűen betegesen félénk vagyok.

Lívia - Akkor ereszd el a fenekemet.

Kuvik - Bármit kérjél tőlem, csak ezt ne. Meghalnék, képtelen volnék.

Lívia - Inkább csak képzeld el, milyen.

Kuvik - Nincs semmi fantáziám. Én még egy kockacukrot se tudok magam elé képzelni.

Lívia - (a férfitől távolabb leül. Gúnyosan) Akkor majd segítetek. (nyögdécsel) Hallod? Ez most olyan, mintha fognád a fenekem. Ez meg a mellem. Jó? Élvezed?(gúnyosan nyög, de a férfi nem figyel rá) Figyelj, most jön az ágyjelenet... Már vége is van? Ennyi? Ne okozz csalódást, nyuszi...

(Kuvik, a lánytól távol ül, gondterhelten vakarózik, nem figyel)

Kuvik - Mondd csak... mit szólsz a sógorodhoz?

Lívia - Teljesen be van csavarodva. Persze, minden férfi ilyen, aki sokkal fiatalabb lányt szeret. Miért kérded?

Kuvik - Csak.

Lívia - Gazdag ember. Ha meghal, a nővérekem gazdag örökös lesz.

(hallgatnak)

Kuvik - Mindenki meghal egyszer.

Lívia - Milyen okosakat tudunk mi ketten mondani.

Kuvik - Olyan színű a hajad, komolyan mondom mint a méz. Furcsa.

- Lívia - A holdfény teszi. A fiú epilepsziás, szerintem, az Alíz mostohafia. Tisztára félek tőle. (hozzábújik) Érzem rajtad az Alízka parfümjét. Majd, ha veled leszek, én is ezt használom, és nem vesz észre semmit. Mikor gyerekek voltunk, ő volt az igazi kislány, engem szinte fiúnak neveltek... A papa beavatott a titkaiba, a barátnője, a művész nő a térdén lovagoltatott.
- Kuvik - Gyűjthetők villanyt?
- Lívia - Mondd, belém tudnál szeretni?
- Kuvik - Olyan a szemed, mint egy macskáé. Tükröződik, komolyan mondom.
- Lívia - Tartsak tükroket neked?
- Kuvik - A motelos nő bolond.
- Lívia - (gúnyosan) Olyan erőszakos vagy. Téged nem lehet elcsábítani, egyből letámadsz engem, szegény lányt.
- Kuvik - Minek ellenállni, úgyis egy a vége.
- Lívia - (gúnyosan) Jaj, én szegény most mit tegyek? Azért szeretsz egy kicsit?
- Kuvik - Hát szeretlek, hogyan.
- Lívia - Ha gazdag férjem lenne, hűséges lennék.
- Kuvik - Tudom, tudom.
- Lívia - Csupa árnyék a bőröd.
- Kuvik - A fényreklámok odakinn, attól vagy ilyen te is.
- Lívia - Mondd csak, az Alízzal milyen?
- Kuvik - Már nem emlékszem.
- Lívia - Rám fogsz emlékezni?

4./b

(Kuvik öltözik, Lívia a fürdőszobába megy.
Kuvik megfordul, az egyik lány helyett a másikat találja.)

(ketten)

- Alíz - Én vagyok.
- Kuvik - Honnan tudtad, hogy itt vagyok?
- Alíz - Kinn áll a kocsid.

Kuvik - Isten hozott.

Alíz - Megvan, amit akartál.

Kuvik - Mit akartam én?

Alíz - A férjem halott.

Kuvik - Tudják már?

Alíz - Ott van egyedül.Szóval még nem.

Kuvik - Hát megcsináltad? A szentség... Mikor ...?

Alíz - Még meleg a keze. A széken ül,ahogy az asztalra dőlt, mintha a köveket nézné...vagy álmosan hazavárna.

Kuvik - És hogyan?

Alíz - Méreggel. Volt valami méreg. Patkányméreg.

Kuvik - Örülök.

Alíz - Nem látszik.

Kuvik - Most már boldogok leszünk.

Alíz - Nem hiszem.

Kuvik - Mióta vársz itt?

Alíz - Nem régóta.

Kuvik - Mégis mióta?

Alíz - Egy perc, vagy egy óra, nem mindegy?

Kuvik - Menjünk innen.

Alíz - Sietsz valahová?

Kuvik - Ó, nem dehogy.

Alíz - Azóta el se mentél?

Kuvik - Alig vártalak, hova mentem volna?

Alíz - Édes...

Kuvik - A panziósnő kocsját szereltem, hogy elfoglaljam magam.

- Alíz - Örült neki?
- Kuvik - Örült.
- Alíz - Te féreg. Láttalak.
- Kuvik - Te vagy a hibás.
- Alíz - Nem félsz tőlem?
- Kuvik - Kellene?
- Alíz - Hát nem félsz? Én bosszúálló fajta vagyok ...
- Kuvik - Ugyan már...! A szentség! Olyan volt ez a lány nekem , mint egy üveg vodka.
- Alíz - Jézusom, de félreismered.
- Kuvik - Menjünk innen.

(hárman)

(Livia kijön a fürdőszobából, a két lány gyűlölettel nézi egymást.)

Alíz - Egyszer még sírni fogsz, húgocska.

Livia - (nevet) Miattad? Álmodsz? (suttog) Most megkaptad, ami járt neked.
(Nyugodtan összeszedi a dolgait, és mosolyogva elmegy.)

(ketten)

(Csend. Villódzó neonfény az ablakon át)

Alíz - Nem hiszem, hogy meg szeretnék neked bocsátani.

Kuvik - Nincs más választásod.

Alíz - Ez nem választás kérdése.

Kuvik - Mondjak valamit? Lehet, hogy én nem is akarom, hogy megbocsáss. Lehet, hogy én a húgoddal akarnék maradni, erre nem gondoltál? Nem szabadulok tőled soha.

Alíz - (kitör) Megcsaltál, te piszkos gazember.

Kuvik - Végig arra a nyomorultra gondoltam. Arra gondoltam, most hal meg. Ebben a percben.

Alíz - Megcsináltam, érted csináltam, és futottam hozzád.

- Kuvik - Jó lenne visszacsinálni.
- Alíz - Te akartad.
- Kuvik - És te.
- Alíz - Az van, amit akartál. Nem kell bujkálnod, ha szeretni akarsz.
- Kuvik - Úgy érzem, mintha össze lennék bilincselve veled.
Szeretlek, de néha már nem tudok rád nézni.
- Alíz - Azért csináltam, mert szerettelek.
- Kuvik - Tudom, hogy álmodsz majd róla.
- Alíz - Sose mosolyogsz rám. Sose vagy kedves velem. Legyél kedves velem.
- Kuvik - Hogy legyek kedves egy nővel, aki sose nevet?
- Alíz - Most mi legyen?
- Kuvik - Temessük el szépen.
- Alíz - De utána?
- Kuvik - Majd lesz valami.
- Alíz - Szeretsz még? Tudom, hogy szeretsz, és minden jóra fordul.

5.

(egy külvárosi konyhában ketten)

- Mariann - Legszívesebben szájon vágnám. De magát felesleges bántani...
- Hunyad - Pletykáznak, intrikálnak, reménytelen bagázs...Kispolgárok.
- Mariann - Mennem, bocsásson meg, hogy nem tudom tovább hallgatni az eszmefuttatásait. (kabátot vesz)
- Hunyad - Engedje meg, hogy felsegítsem.
- Mariann - Eresszen...
- Hunyad - Mikor tűnt el a férje, mondja csak?
- Mariann - Mi köze hozzá? Különben se a férjem.
- Hunyad - Attól még ellopta az apám Mercedesét. Vagy magának fel se tűnt, hogy a kocsi egyszerre tűnt el a maga férjével?
- Mariann - Eresszen, maga megőrült.

Hunyad - Egy autótolvaj felesége... mondja, összejátsszanak?

(Mariann pofon vágja, aztán kabátban, sálban egy hintára rogy, és keservesen sírva fakad)

Mariann - Mondja, mit szólna az anyja, ha látná magát?

Hunyad - Ne féljen, sosem fog vele találkozni, szégyell valamennyiünket. Hacsak beteg nem lesz, merthogy anyám orvos. Megismeri majd, egy arkangyalhoz hasonlít, és újabban szemüveget visel.

Mariann - Mindenkinek megvan a maga keresztje.

Hunyad - Rám céloz. De ez egy rossz közhely. Magának azért mert tönkre az élete, mert csak közhelyekben képes gondolkodni. Sablonos nő... kerülnek a férfiak.
(ingerülten el, majdnem fellöki az érkező Líviát)
(ketten)

Lívia - Mit akart ez itt?

Mariann- (összeszedi magát) Húzd be a függönyt. Már sötét van odakinn..

Lívia - (kiles az ablakon) Szinte tavaszi este. Pedig az előbb még havazni készült. Fáj a fejed? Nem túl hangos ez a zene?

Mariann- Te ismered őt. Hát el bírna menni mással ennyi év után?

Lívia - Furcsa, hogy elment. Hát nem tudom. Készülsz valahova?

Mariann- De hát képes rá?

Lívia - Szerintem igazából bárki bármire képes.

Mariann- Jövőre ötven éves leszek.

Lívia - És?

Mariann- Legalább nézz rám, ha veled beszélek!

Lívia - Olyan drámai vagy.

Mariann- Te pedig olyan közönséges. Milyen jó nektek, hogy ilyen közönyösek lehettek.

Lívia - Hagyjalak pihenni?

Mariann- Olyan tanácstalan vagyok.

Lívia - Szükséged van rám?

Mariann- Szerinted megalázom magam, ha utána megyek?

Lívia - A Mura? Azt se tudod, hol van.
Mariann- Megkeresném.
Lívia - Én nem megyek senki után.
Mariann- Lesz ez jobb valaha? Te se szeretsz.
Lívia - Mért csaltad meg vele az apánkat?
Mariann- Te ezt honnét veszed?
Lívia - Mindenki tudta.
Mariann- De apátok nem.
Lívia - Tévedsz.
Mariann- Nem tudta meg. Én azt megéreztem volna.
Lívia - Szükséged van még rám? Kérsz egy teát?
Mariann- Miért nem szerettek engem?
Lívia - Mi szeretünk.
Mariann- Láttam őt az apátokat, a múlt keddi szeánszon. Most már egyidősek lennénk.
Csak én láttam.

Lívia - Túl hangos a zene. És túl sokat dohányzol. Itt áll a füst. Elmegyek.
Mariann- Nem hiszem, hogy tudta.

Mariann - (egyedül)
(lesminkel a tükör előtt) Szakadék szélén járok. Az életemet egy csalónak szenteltem. Elhagyott, megalázott, becsapott. Igen, a szépség odavan, holnap öregasszony leszek. Mindenemet egy gazembernek gyűjtöttem össze, mi jöhet még? Álmomban sarlóval vágtam egy akácfát. A sarló a holdat jelenti, világos, az akácfa a túlélést. Zagyvaság.
Álmomban eljött a férjem. Én sírtam, ő hallgatott. Micsoda álom!

6.

(Az autótelep udvarán. Csak az utcai neonok fénye szivárog át a sötétben, mint egy álmon az ébrenlét emlékei. Két fiatal fiú autót készül lopni.)

(hárman)
Lívia - (Megjelenik, hosszan nézi őket, érezhető borzongással rájuk kiált.) Mit csináltok

itt...? Tolvajok!

I.Tolvaj - Az Isten verje meg...

II.Tolvaj - Hát te ki vagy?
(A tolvajok összenéznek)

II.Tolvaj - Édes, jobb, ha nem okoskodszt.
(Felé indulnak, egyik kést vesz elő.)

Lívia - (mintegy önkívületben) Álljatok meg. (pisztolyt emel rájuk)

I.Tolvaj - Nézz oda. A kis tyúk. Tudtam, hogy baj lesz.

II.Tolvaj - Ne szarj be. Csak riasztópisztoly...

Lívia - (izgalomban mosolyog) Próbáljuk ki. (II.Tolvaj szemére céloz) Most pedig...
vetkőzzetek. Nem hallod?

(A fiúk vonakodva derékig vetkőznek)

II.Tolvaj - Mit akarsz?

Lívia - Egyelőre... jól van. Most pedig... te, adjál neki egy pofont.

II.Tolvaj - Ez nem normális...

Lívia - (Előttük a földbe lő. Hisztérikusan) Csináld!

(I.Tolvaj vonakodva pofon vágja a társát)

Lívia - Gyerünk, egymás után.

(A két tolvaj Líviára pislog)

Lívia - Te, a késszel... vágd meg az arcát...

II.Tolvaj - Azt nem.

Lívia - (hisztérikusan) Gyerünk, különben szétlövöm a fejed!

(A tolvajok összenéznek, aztán az egyik a másiknak finom mozdulattal az arcába vág,
amaz fájdalmasan felkiált.)

Lívia - Most add oda a kést neki, és te jössz.

II.Tolvaj - (sziszegve) Azt már nem, cicám. (késsel a kezében felé csap)

(Lívia többször belelő, a fegyvert ügyetlenül tartva. I.Tolvaj őrült pánikban elmenekül.
A lány a haldokló fölé hajol, figyelmesen nézi.)

Lívia - Mit látsz? (a szemébe néz)

II.Tolvaj - (nyög) Téged.

Mariann - (Rémülten megjelenik, hiányos öltözetben.) Mi ez a lövöldözés, az Isten szerelmére?

Lívia - (egy benzineskannán ül) Itt kaptam őt, lopni akart. Rám támadt nézd. Bementem, és megtaláltam a papa régi pisztolyát. (Sírva az anyja vállára borul) Mama, én úgy megijedtem.

Mariann - Nyugodj már meg, nincs baj. Állatok ezek, autótolvajok. És pont most nincs egy férfi se itthon, az ördög vigye...! Meghalt? (megnézi)

Lívia - (zokog) Meg.

Mariann - Menjenek el, az Isten áldja meg magukat, nincs itt semmi látnivaló. A

(Egy szomszédasszony hisztérikusan jajveszékelné kezd. Lívia abbahagyja a sírást, felemeli az újságpapírt, és figyelmesen nézi a halottat.)

7./a

(ketten az ékszerész temetésén, a tömegtől távol)
(túlzó barokk pompában papok, énekkar, gyertyák, koszorúk.)

Kuvik - Vak voltam, milyen vak! Gazember vagyok. Látom jó előre a sorsom .

Alíz - (gúnyosan) Mi a te sorsod?

Kuvik - Csalódtam, eltorzult az életem, mint egy összegyűrt papír.

Alíz - Magadat okold, én is csak magamat okolom.

Kuvik - Mióta visszajöttem, csapszék az életem, ahol részegen ömlik az idő, mintha ébren álmodna az ember.

Alíz - Hozd a koszorúmat előre. Hol a csokrod? Mennünk kell. Feltűnő, ha így lemaradunk.

Kuvik - Megőrjítesz a közönyöddel.

Alíz - Szép ember volt a férjem.

Kuvik - Szép halott, nagyon szép.

Alíz - A papot kifizetted?

Kuvik - Istenem!

- Alíz - Mi baj?
- Kuvik - Úgy szeretném, hogy megfogjam a kezéd.
- Alíz - Ugyan!
- Kuvik - Igazán szeretlek.
- Alíz - Milyen hideg van ...Havazni fog. Minek él az ember, ha ilyen ostoba, mint én?
- Kuvik - Faggatni fognak. Ez nyilván jön még.
- Alíz - Meggyújtották a gyertyákat. Lépj hátrább, alkalmazott vagy. Meg fognak szólni. Mit írtál a szalagra? Milyen fekete minden
- Kuvik - Ha nem értesz meg, nincs értelme semminek.
- Alíz - Nincs is értelme semminek. Lépj hátrább.
- Kuvik - Az Isten verje meg, hiányzol... A szentségbe, nézz rám.
- Alíz - (sir) Az égre kérlek, hagyj békén. Miért hazudozol örökké? Menj el. Menj el. Hát nem látod, milyen rohadtul szerencsétlen vagyok?
Nem haragszom, nem gyűlöllek, nem jelenetek fel, ha lebukom, nem köplek be , csak hagyj végre egyedül! Hagyjál, nem érted? (otthagya a férfit)
(A gyászolók sorakoznak az özvegy elé, hogy részvétüket tegyék.)

7./b

(ketten)

- Alíz - Csak annyit akarok mondani, hogy odabenn a temetésen úgy néztél ki, mint egy csavargó. A jövő héten lesz a hagyatéki tárgyalás. Ismertetik apád végrendeletét. Normálisan öltözzél fel.
- Hunyad - Csodálatos rejtvény. Vajon mi lehet egy szerelmes férj végrendeletében?
- Alíz - Van nyakkendő egyáltalán?
- Hunyad - Mi közöd hozzá?
- Alíz - És máskor hagyj rendet magad után a házamban. Disznóól, amerre jársz. Vagy amott ezt tanultad? Könyvek szanaszét. A vizsgád nem alibi arra, hogy kuplerájt hagyjál mindenütt. Értesz?
- Hunyad - Kikészítesz egy nyakkendőt nekem? Nem muszáj apáéból, ha más is van kéznél.
- Alíz - Kis tahó.

8.

(hazafelé a játszótéren, ketten)

- Alíz - Az a rendőr már harmadszor jött vissza.
- Kuvik - Meghintáztatlak, gyere.
- Alíz - Nincs kedvem.
- Kuvik - Akkor se, ha én kérlek?
- Alíz - Talán gyanakszanak. Hallod? Ne lökj ilyen erősen. Nem bírok egyedül lenni. Tegnap dolgozni kezdtem újra, mint manikűrös. Először meg se mertek szólítani. Azt mesélem mindenütt, hogy csak adósságot örököltem. Most már csúfolódnak. Gondtalan arcot kell vágnom. Velük nevetek.
- Kuvik - Ne a földet nézd, csak az eget.
- Alíz - Szédülök. Holnap is be kell mennem a rendőrökhöz. Akkor az orvos rögtön beírta, hogy szivbénulás, szinte rá se nézett. Dermesztő dolog, jó nagy kurvaság. Sejttem már, boncolást fognak kérni. Olyanok a felhők, mintha vörös madarak szállnának a házak tetejére.
- Kuvik - Már megy le a nap.
- Alíz - Gyilkosság a Szent Sebestyén utcában.
- Kuvik - Mintha álmodnál, igaz?
- Alíz - Talán meg se öltem. Talán csak rossz volt a szive. Hiszen rossz volt a szive...
- Kuvik - Mindjárt lebukik a nap.
- Alíz - Bűnös vagyok, bassza meg! Úgy csillognak a járdák az esőben, mintha itt volna a világvége.
- Kuvik - Megtalálták a Murát. Hallod? Egy Istenverte kotróhajó a folyóban. Csak még nem tudják, kicsoda... A kocsi a folyóba esett, ő a kövekre. Én dobtam vízbe akkor este, és földet szórtam mindenhová. Egész éjjel dolgoztam, hiába. De nem lesz baj
- .Alíz - Tudom, hogy nem bírsz már erre gondolni. Tudom, hogy már nem szeretsz. Én se szeretlek.
- Kuvik - Megnéztem. Olyan halottnak látszott, ahogy elvitték. Akkor utána még nem látszott ennyire nagyon halottnak. Hál isten, hogy senkise gyanakodhat rám
- .Alíz - Emlgetni fognak minket. Gyilkosnak tartanak majd. Azt fogják mondani, a szeretője kedvéért megölte a férjét. Az újság ezt fogja írni. Bízol bennem?

- Kuvik - És te?
- Alíz - Igen, az Isten verje meg!
- Kuvik - Engem senki se látott a Murával. Baleset volt. Legszívesebben elmennék.
- Alíz - Úgyse félek. Csak ne legyek egyedül.

9.

(egy külvárosi konyhában , ketten)
(Alíz hazaér)

- Lívia - (A haját festi. Turbánnal a fején egy tükör előtt egy székre kuporodik, magát nézi. Félénken) Most gyűlölsz?
- Alíz - Patkányfajzat.
- Lívia - Én ilyen vagyok.
- Alíz - Mindent tönkretesz.
- Lívia - Egyszer álmodtam vele, és akkor tudtam már, mi lesz köztünk, mikor még ő se tudta.
- Alíz - Csak beszélj. Mindennek úgyis vége lesz.
- Lívia - Hallod, mit beszélnek? A Murát megölte a fiúd. Megölte és félelmében elszökött.
- Alíz - Rohadtak az emberek, beszélnek mindenfélét.
- Lívia - Nem sajnálom egyiket se.
- Alíz - Csak, hogy tudd, gyűlöllek.
- Lívia - Tudod, mennyire hasonlítasz anyánkra? (Lívia kitekeri a turbánt, és szétrázza a haját. Ő is szőke.)
- Alíz - Éppen te pont úgy ülsz a tükör előtt, ahogy ő szokott. És most már te is szőke vagy. Mindketten magunk festjük a hajunkat, ahogy tőle láttuk. A nővérünknek nézték, ha négyen voltunk... Emlékszel az apánkra?
- Lívia - Én már csak a Murára emlékszem. Anyát meg gyűlölöm.
- Alíz - Azt hiszem, elég magányos. Hogy tudtunk ilyen szűk kis házban élni? Ketten egy gyerekszobában...
- Lívia - Álomban, ha néha apával álmodom, mindent el tudok magyarázni. Én imádtam őt, ő imádott engem. Tízéves voltam, amikor meghalt, és széthullott az életem, mint egy ázott cigaretta.

- Alíz - (gonoszul) Most egészen hasonlítász anyára.
- Lívia - Ne rágd a körmöd.
- Alíz - Ha megöregszel, tisztára olyan leszel, mint ő, és senki se fog kibírni.
- Lívia - A férjedet exhumálni fogják. Mondd csak, te voltál?
- Alíz - Összevissza beszél minden hülye. Te ezekre hallgatsz? Ezekre a falusi libákra? Nem ismerek rád.
- Lívia - Úgyse számít semmi, mert a nap egyszer felrobban. Még a Mura mondta. Okos volt különben. Kíváncsi volnék a Szászné pofájára, amikor felrobban majd a nap.
- Alíz - Ki az a Szászné?
- Lívia - A panziós.
- Alíz - Aha. Kitől hallottad, hogy kibontják a sirt?
- Lívia - Vegyél fel új nevet.
- Alíz - Én már összeforrtam a nevemmel.
- Lívia - A név, az csak olyan, mint a rendszám tábla a lopott kocsin. Vegyél fel újat. Költözz el onnan. Tűnj el.
- Alíz - Hová? Hogy hagyjak itt mindent?
- Lívia - Mindegy. Menekülj.
- Alíz - Semmire nincs erőm. Butaság...
- Lívia - Összekészítem neked az én kis bőröndömet. Igen, ez jó lesz. Gyere velem.

(ketten el, Lívia felajzva, Alíz ellenkezve)

(ketten be)

- Hunyad - Befelé jövet láttam, hogy kialudt az egyik M betű.
- Mariann - Milyen M betű? Mit akar megint?
- Hunyad betű - Odakint a neonban. Az M-M használtautókereskedésből csak az egyik ég. Nem különös, hogy mindegyik férje neve M-mel kezdődött?

- Mariann - A Mura nem a férjem. Menjen végre el.
- Hunyad - Azért jöttem, hogy rábírjam, mondjunk el a rendőrségen mindent. Én mindent tudok, maga mindent tud, mindenki tud mindent, és mindenki hallgat.
- Mariann - Ma abbahagytam a valium szedését. Úgy nő bennem a szorongás, mint a jégcsap. Félek a rendőröktől.
- Hunyad - Mi ártatlanok vagyunk. Mindenki más bűnös.
- Mariann - Félek.
- Hunyad - Itt csak a legteljesebb gyónás segít. Mosom kezeimet. A Kuvik bűnös. A lányai bűnösök. Aki hazudik, bűnös.
- Mariann - Te feladsz minket. Reggelente félórát sétálok a kertben. Milyen reménytelen egy télvégi kert.
- Hunyad - Csak nekem hiányzik az apám, és csak magának hiányzik a Mura. Érti? Valami baj érte a maga Muráját.
- Mariann - Te örült vagy.
- Hunyad - Én csak gondolkodom.
- Mariann - Megölném, aki bajba keverte.
- Hunyad - Ezek mind született bajkeverők.
- Mariann - Ha őt baj érte, szörnyű leszek. Ne is mondj ilyet.

10.

(az ékszerésznél, ketten)

- Kuvik - Leülhetek a jelenlétedben?Vagy szerencsésebb, ha kerülök minden érzelmi megnyilvánulást?Megtartasz, mondd, most, hogy ilyen magasra jutottál?Tudok viselkedni, ha akarok, az iskoláim büzlöttek a pedantériától .Sápadt vagy, életem. Jobb lenne , ha sírnál.Annak még hinne valaki.
- Alíz - (lakkozza a körmét)Hallgass.Menj, vásárolj valamit magadnak.Vagy nekem valami szépet...
- Kuvik - Egy halott, még egy halott. Véres munka, mennyire mocskos minden. Gondolkoztam rajtunk: te tetted ilyenné. Mért mentél hozzá? Milyen gyenge voltál!

- Alíz - Ne hintázz a széken. Az egy barokk szék. Úgy százezer forint.
- Kuvik - (gúnyosan suttog) Én vagyok a szíved szerelme ... Hát ártani tudnál nekem?
- Alíz - Ha hintázol a széken... meg tudnálak ölni.
- Kuvik - Sose.
- Alíz - Te csak magadat szereted.
- Kuvik - Te is.
- Alíz - (hisztérikusan) Gyűlöllek, gyűlöllek, Istenem!
- Kuvik - Ölj meg engem is, nem szabadulunk egymástól úgyse.

11.

(szűk folyosó a bíróság előterében, hárman)

(II.Tolvaj, egy rendőrrel összebilincselve dohányzik. Valahányszor a szájához emeli a kezét, a rendőr is kényszerűen felemeli a bilincses bal karját. Szemben velük, szólításra várva Livia ül. Livia és a tolvaj egymást nézik, a rendőr unott. A tolvaj vagy huszadszor emeli a szájához a cigarettát.)

- Tolvaj - Rohadt kurva.
- Livia - (azonnal) Kussolj, egyszer úgyis lógni fogsz.
- Rendőr - Mint a rossz házások. Olyanok maguk ketten, mint én meg a feleségem.
(unottan félrefordul)

12.

(egy kísérteties folyosón, ketten: egy öreg orvos és Hunyad)

- Egy öreg orvos - Érdeklí az eset, fiatal kolléga? Maguk, hallgatók... Ön a rektor kolleganő fia. Így van? Helyes, hogy nem beszél, helyes, helyes, egy igazi medikusnak késsel se lehet szavát venni. Hallgatnak, mint a csuka!
(fröcsögve nevet) Látja, milyen gyönyörű májreakciók? Igen ? Igen? A metabolizmus egyik terméke hepatotoxikus. Hát nem szép? Hát nem nagyszerű? Akár egy iskoláskönyvben! És a sejtszintű asphixia! A sejtpusztulás! Hypertensio? Vagy hypotensio? Mely metabolitok felelősek a toxicitásért? Habozom, habozom, de már nem sokáig! Ha szépen sikerül a preparatio, cikket írok belőle! Soha alkalmasabb esetet! Na szép... Még nem láttam, hogy egy medikus sírva fakadt volna egy boncoláson.

13.

(egy játszótéren, ketten)

- Alíz - Sose vagy gyengéd velem. Sose mondd nekem, hogy szeretsz.
- Kuvik - Gyengédnek gyengéd vagyok, de mit csináljak? Szeretni már nem tudlak.
- Alíz - A Lívia?
- Kuvik - Ő jár a fejemben, őt látom egész nap. Ilyen még nem volt nekem. Nem engedem, hogy bántsod ezért.
- Alíz - A kis ribanc. Ilyen volt már gyerekkorában is.
- Kuvik - Te mindig olyan józan és okos voltál. Te mindig megértettél engem. Te mindig mellettem álltál. A legjobb barátom voltál, az én édes őrangyalom, se feleség, se szerető, a nővérem voltál nekem. Ugye okos leszel? És higgadt leszel? Ugye, jó leszel velünk?
- Alíz - Mindjárt itt az éjszaka.
- Kuvik - Mindenki elment, üres a tér. Mondd csak, nem félsz velem? Rossz a hírem. (nevet) Olyanok itt a fények, mint valami kísértetkastélyban. (hintázik) Úgy érzem magam, mintha valami ünnep volna! Ünnepe! Olyan boldog vagyok, hogy végre nyugodtnak látlak.
- Alíz - Legyen hát igazi ünnep, hazudj valami szépet.(löködi a hintát)
- Kuvik - Micsoda nap! Olyan nyugodt minden! Mintha lélegezne a tér, és minden némán minket figyelne. Hátha látnak a fák! És, ha vége is van? Miért ne legyen szépen vége? Adnék emléket neked.
- Alíz - Ez lesz az emlékem rólad, hogy félni láttalak. (leszúrja őt , ahogy a hinta feléje lendül)
- Kuvik - A szentségedet! (haldokolva kizuhan a hintából)
- Alíz - (gyűlölettel) Milyen öröm így látni téged.
- Kuvik - Fáj, segíts, az Istenedet.(hiába próbál felülni)
- Alíz - (mint fenn) Nem fáj az annyira, ahogy én gyűlöllek. Félsz, igaz? Hát csak féljél, ne reménykedj.
- Kuvik - Hát ennyire tudtál haragudni, te liba? Verjen meg az Isten, de fáj.
- Alíz - (hidegen körülnéz) Reggel megtalál majd az első, aki erre jön, ha felkelt a nap
- Kuvik - (gyűlölködve nevet) Minek kelne fel a nap, ha én már nem leszek?
(majd) Félek, segíts. Istenem!

Alíz - Még nem halhatsz meg, még nem álltam eléggé bosszút. (megrázza) Gyűlöllek, gyűlöllek, remélem,már utazol a pokolba.

(Megtörli a kezét.A véres hinta nyikorogva leng)